

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. JUDr. Milanem Davídkem, advokátem se sídlem U Zámeckého parku 1211/18, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby dopravní policie**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2015, čj. KRPS 195227-15/ČJ-2015-0100DP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017, čj. 51 A 3/2016-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2015 Dopravní inspektorát Praha venkov – východ, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, zamítl žádost žalobce o obnovu řízení podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. Žalobce se domáhal obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dopravním inspektorátem Praha venkov – východ dne 6. 11. 2014, kterým mu byla dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta za spáchání přestupku, který

spáchal žalobce tím, že dne 6. 11. 2014 v 13:00 hodin v obci Podolanka při řízení motorového vozidla nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv jím bylo sedadlo povinně vybaveno dle zvláštního předpisu; žalobce tak porušil povinnost vyplývající z § 6 odst. 1 zákona o silničním provozu. Za přestupek mu byla v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 300 Kč a zároveň mu byly dle ustanovení § 123b zákona č. 411/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, započítány 3 body; souhlas s projednáním v blokovém řízení potvrdil žalobce tak, že vlastnoručně podepsal vydané rozhodnutí v blokovém řízení a byl ochoten pokutu zaplatit. Žalovaná v záhlaví citovaným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Praze napadeným rozsudkem zamítl.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s.

[4] V kasační stížnosti namítl, že napadený rozsudek byl vydán na základě neúplného zjištění konkrétních skutečností v daném případě; podle něj měl krajský soud přihlédnout i k jiným skutečnostem než k těm, které vzal za prokázané; napadený rozsudek považoval za nepřezkoumatelný. Argumentoval, že žalovaná pochybila, pokud nepovolila obnovu řízení v dané věci. Stěžovatel dále uvedl, že se dne 6. 11. 2014 žádného přestupku, za nějž mu měly být uloženy 3 body, nedopustil; podotkl, že uvedeného dne nebyl při řízení vozidla připoután bezpečnostním pásem, neboť měl výjimku z této povinnosti v podobě lékařského potvrzení o nemožnosti se připoutat; toto potvrzení neměl stěžovatel při kontrole u sebe, avšak před hlídkou se o něm zmínil. Podle argumentace stěžovatele může být přestupkem jen zaviněné protiprávní jednání, které ohrožuje zájem společnosti, přičemž v tomto případě nedošlo k naplnění žádné skutkové podstaty jakéhokoliv přestupku, protože stěžovatel být připoután nemusel. Stěžovatel konstatoval, že v dané chvíli jednal zkratkovitě, neuváženě a navíc bez řádného poučení a ve spěchu, aniž by si uvědomoval, že nemusí platit blokovou pokutu, ale může věc řešit formou správního řízení. Podle stěžovatele existují skutečnosti, jež podmiňují zahájení řízení o obnově, neboť zde byly důkazy, které nemohl předložit v původním řízení, a tyto důkazy jsou mu ku prospěchu.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na svém stanovisku obsaženém ve vyjádření k žalobě a plně se ztotožnila se zněním rozsudku Krajského soudu v Praze.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[9] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74).

[10] Žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost však stěžovaný rozsudek, stejně jako jemu předcházející správní rozhodnutí, netrpí. Oba správní orgány i krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedly, proč v případě stěžovatele nemohla být nařízena obnova řízení dle ustanovení § 100 s. ř., a zabývaly se všemi pro věc rozhodnými skutečnostmi. Námitka nepřezkoumatelnosti není pro uvedené důvodná.

[11] Stěžejní námitkou stěžovatele bylo, že ke spáchání přestupku vůbec nedošlo a nemohla mu tak být uložena pokuta, pročež se domáhal obnovy řízení. Otázkou možnosti využití obnovy řízení v případě blokového řízení se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (na niž s přiléhavou citací odkázal i krajský soud) již zabýval; plyne z ní, že orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení po odhalení skutku a ztotožnění osoby, která se jej dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně

zjišťují, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení uhradit. Udělí-li pachatel souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení již nevyhledávají žádné důkazní prostředky ani neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení [§ 100 odst. 1 písm. a) s. ř.] zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, případně že nebyl a nemohl být vůbec spáchán. Lze uzavřít, že obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. přichází v úvahu pouze tehdy, pokud žadatel zpochybní svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení; to však v posuzované věci stěžovatel neučinil. Neuspěje přitom ani argumentace stěžovatele, podle níž jednal zkratkovitě a neuváženě. Z kopie vyplněného pokutového bloku ze dne 6. 11. 2014 je jasně patrné, pro jaký přestupek je pokuta ukládána; poučení obsahuje nejen odkaz na zákonné ustanovení, ale též popis samotného jednání – „*nepřipoután bezpečnostním pásem během jízdy*“. Stěžovatel byl tedy s povahou svého protiprávního jednání dostatečně seznámen a svým podpisem a zaplacením uvedené pokuty s projednáním v blokovém řízení souhlasil. Správní orgány i krajský soud postupovaly zcela správně, pokud žádost stěžovatele (resp. posléze jeho žalobu) zamítly.

IV.
Závěr a náklady řízení

[12] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. ledna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu